

წყაროები – „ჩვენი ქრისტიანული ცხოვრება და მსახურება“

11–17 იანვარი

ღვთის სიტყვის საუნდე |

ლევიანები 20, 21

იეჰოვა აცალკევებს თავის ხალხს

it „ფრინველები“

წარლვის შემდეგ ნოემ ცხოველებთან ერთად ღმერთს მსხვერპლად წმინდა ფრინველებიც შესწირა (დბ. 8:18–20). მას მერე ადამიანებს საკვებად ფრინველებიც მიეცათ, თუმცა სისხლიანად არ უნდა ეჭამათ (დბ. 9:1–4; შდრ. ლვ. 7:26; 17:13). როგორც ჩანს, წმინდად ის ფრინველები ითვლებოდა, რომლებიც ღვთისთვის მსხვერპლშესაწირად იყო მისაღები. რაც შეეხება საკვებთან მიმართებით, როგორც ბიბლიიდან ვიგებთ, მოსეს კანონის დაწესებამდე არც ერთი ფრინველი არ ითვლებოდა უწმინდურად (ლვ. 11:13–19, 46, 47; 20:25; კნ. 14:11–20). ბიბლია არ აკონკრეტებს, რატომ ითვლებოდა ესა თუ ის ფრინველი უწმინდურად. უმეტესად უწმინდურ ფრინველებს განეკუთვნებოდნენ მთაცებლები ან ლეშიჭამიები, თუმცა უწმინდურად სხვა ფრინველებიც ითვლებოდნენ. როგორც პეტრესთვის ნაჩვენები ხილვიდან გამოჩნდა, ახალი შეთანხმების დადების შემდეგ მოსეს კანონით გათვალისწინებული ეს აკრძალვები გაუქმდა (სქ. 10:9–15).

ღვთის სიტყვის სიღრმეები

it „თავის დასერვა“

ღვთის კანონი კრძალავდა მკვდრის გამოსხეულის დასერვას (ლვ. 19:28; 21:5; კნ. 14:1). მიზეზი ის იყო, რომ ისრაელი იეჰოვას წმინდა ხალხად, მის განსაკუთრებულ საკუთრებად ითვლებოდა (კნ. 14:2). ამიტომ ისრაელები არ უნდა ჩაბმულიყვნენ კერპთაყვანისმცემლობაში. გლოვის ნიშნად

ასეთი უკიდურესი ზომების მიღება და საკუთარი სხეულისთვის ზიანის მიყენება სრულიად შეუფერებელი იყო იმ ხალხისთვის, რომლებმაც კარგად იცოდნენ, რა მდგომარეობაში იყვნენ მკვდრები და რა იმედი არსებობდა მათთვის (დნ. 12:13; ებ. 11:19). გარდა ამისა, თვითდასახიჩრების შესახებ აკრძალვა ისრაელს შეახსენებდა, რომ უდიერად არ უნდა მოპყრობოდნენ ღვთის მიერ შექმნილ ადამიანის სხეულს.

1–7 თებერვალი

ღვთის სიტყვის საუნდე |

ლევიანები 26, 27

როგორ მივიღოთ იეჰოვას კურთხევები

it „მოწიწება“

იეჰოვასთან განსაკუთრებული ურთიერთობის წყალობით მოსე ღვთის ხალხის წინაშე შიშის მომგვრელ (ებრაულად მოჰრა') საქმეებს იქმოდა (კნ. 34:10, 12; გმ. 19:9). რწმენის მქონე ისრაელებს მოსესადმი, როგორც თავიანთი წინამდლოლისადმი, ჯანსაღი შიში ჰქონდათ. მათ ესმოდათ, რომ ღმერთი მოსეს პირით ელაპარაკებოდა. ისრაელებს აგრეთვე მოწიწება უნდა ჰქონდათ ღვთის წმინდა ადგილის მიმართ (ლვ. 19:30; 26:2). ეს იმას ნიშნავდა, რომ მათ დიდი კრძალვა და მოწიწება უნდა გამოევლინათ ამ ადგილის მიმართ, ისე უნდა ეცათ იეჰოვასთვის თაყვანი, როგორც ის მოითხოვდა და მისი მითითებები დაეცვათ.

w91 3/1 17 ¶10

დაე ღვთის მშვიდობამ დაიცვას თქვენი გულები!

¹⁰ იეჰოვამ უთხრა თავის ერს: „თუ დაიცავთ ჩემს წესებსა და მცნებებს, დროულად მოგივლენთ წვიმას, მიწა მოგცემთ

მოსავალს და ხე – ნაყოფს ... მშვიდობია-ნად გაცხოვრებთ იმ მიწაზე, მშვიდად და-იძინებთ და არავის შიში არ გექნებათ; მო-გაშორებთ მტაცებელ ცხოველებს და არა-ვინ აღმართავს მახვილს თქვენ წინააღ-მდეგ ... თქვენთან ვიქნები და თქვენი ღმერთი ვიქნები, თქვენ კი ჩემი ხალხი იქ-ნებით“ (ლვ. 26:3, 4, 6, 12). თუ ისრაელები იეჰოვას კანონს დაემორჩილებოდნენ, მშვიდობიანად იცხოვრებდნენ: მფრები არ შეავიწროებდნენ, მატერიალურად უზ-რუნველყოფილი იქნებოდნენ და იეჰო-ვასთან ახლო ურთიერთობით გაიხარებ-დნენ (ფს. 119:165).

ღვთის სიტყვის სიღრმეები

it „ჭირი“

რა მოჰყვებოდა ღვთის კანონის უგუ-ლებელყოფას. ღმერთმა ისრაელი გააფ-რთხილა, რომ მისი შეთანხმების დარ-ღვევის შემთხვევაში ჭირს შეჰყრიდა (ლვ. 26:14–16, 23–25; კნ. 28:15, 21, 22). წმინდა წე-რილებში ჯანმრთელობა, ფიზიკური თუ სულიერი გაგებით, ღვთის კურთხევებ-

თან არის დაკავშირებული (კნ. 7:12, 15; ფს. 103:1–3; იგ. 3:1, 2, 7, 8; 4:21, 22; გმც. 21:1–4). ავადმყოფობა კი – ცოდვასა და არასრულყოფილებასთან (გმ. 15:26; კნ. 28:58–61; ეს. 53:4, 5; მთ. 9:2–6, 12; ინ. 5:14). ზოგ შემთხვევაში იეჰოვა ღმერთი პირ-დაპირი გაგებით ასნეულებდა ადამია-ნებს. მაგალითად, მირიამს, უზიასა და გე-ხაზს კეთრი შეჰყარა (რც. 12:10; 2მგ. 26:16–21; 2მფ. 5:25–27). მაგრამ ხშირად ესა თუ ის დაავადება გარდაუვალი შედეგი იყო იმ არასწორი ცხოვრების წესისა, რო-მელსაც ცალკეული ადამიანი თუ მთლი-ანი ერი მიჰყვებოდა. ისინი იმკიდნენ იმას, რასაც თესავდნენ. მათი ცუდი საქცი-ელი მათ ჯანმრთელობაზე უარყოფითად აისახებოდა (გლ. 6:7, 8). მათთან მიმართე-ბით, ვინც აღვირახსნილ ცხოვრებას ეწეო-და, პავლე მოციქულმა თქვა: „ღმერთმა ისინი ნებაზე მოუშვა, რათა თავიანთ უწ-მინდურებას დამონებოდნენ სხეულების წასაბილწავად ... და სასკელსაც ბოლომ-დე იწვენევენ თავიანთი დანამაულისთვის“ (რმ. 1:24–27).